

The Holy See

KATEHEZA PAPE FRANJE

NA OPĆOJ AUDIJENCIJI

Srijeda, 11. prosinca 2013.

Video

Posljednji sud

Draga braćo i sestre, dobar dan!

Danas želim započeti posljednji niz kateheza o našoj ispovijesti vjere. Govorit ću o tvrdnji "vjerujem u život vječni", pri čemu ću se slušajmo ono što kaže Božja riječ. U vezi s tim u Matejevom Evanđelju posebno zadržati na posljednjem sudu. Ali ne moramo se bojati: čitamo: tada će Krist doći "u slavi i svi anđeli njegovi s njime... I sabrat će se pred njim svi narodi, a on će ih jedne od drugih razlučiti kao što pastir razlučuje ovce od jaraca... I otići će ovi u muku vječnu, a pravednici u život vječni" (Mt 25, 31-33.46). Kada razmišljamo o Kristovu ponovnom dolasku i njegovu posljednjem sudu, koji će pokazati, sve do njegovih krajnjih posljedica, dobro koje je pojedinac učinio ili propustio učiniti tijekom svoga zemaljskog života, osjećamo da se nalazimo pred misterijem koji nas nadilazi, kojeg ne uspijevamo čak ni zamisliti. Taj misterij gotovo instinktivno pobuđuju u nama osjećaj straha pa čak i strepnje. Ako međutim dobro razmislimo o toj stvarnosti ona djeluje utješno na vjernikovo srce i predstavlja veliki razlog utjehe i pouzdanja.

U vezi s tim, svjedočanstvo prvih kršćanskih zajednica je vrlo sugestivno. One su naime običavale pratiti slavljenje i molitve usklikom Maranathà, izrazom koji se sastoji od dviju aramejskih riječi koje se, ovisno o tome kako se sriču, mogu shvatiti kao prošnja: "Dođi, Gospodine!" odnosno kao sigurnost nadahnuta vjerom: "Dá, Gospodin dolazi, Gospodin je blizu". To je usklik u kojem je vrhunac čitave kršćanske objave, na završetku divne kontemplacije koja nam se pruža u Ivanovom Otkrivenju (usp. Otk 22, 20). U ovom slučaju Crkva zaručnica se, u ime čitavog ljudskog

roda i kao njegova prvina, obraća Kristu, svom zaručniku, i ne može dočekati da je on zagrlji: Isusov zagrljaj, koji je punina života i punina ljubavi. Tako nas grli Isus. Ako o sudu razmišljamo kroz tu prizmu, nestaje svaki strah i neodlučnost i otvara se prostor iščekivanja i duboke radosti: u trenutku u kojem će nam biti suđeno bit ćemo konačno spremni biti zaogrnuti Kristovom slavom, kao nekim svadbenim ruhom, i odvedeni na gozbu, koja je slika punog i konačnog zajedništva s Bogom.

Drugi razlog pouzdanja pruža nam tvrdnja da, u trenutku suda, nećemo biti ostavljeni sami. Sâm Isus, u Matejevom Evanđelju, najavljuje kako će, na kraju vremenâ, oni koji su ga slijedili zauzeti mjesto u njegovo slavi i suditi zajedno s njim (usp. *Mt* 19, 28). Apostol Pavao, pišući korintskoj zajednici, kaže: "zar ne znate da će sveti suditi svijet? Pa ako ćete vi suditi svijet, zar niste vrijedni suditi sitnice?" (1 *Kor* 6, 2-3). Kako je lijepo znati da ćemo u tom trenutku, osim na Krista, našeg Tješitelja, našeg Zagovornika kod Oca (usp. 1 *Iv* 2, 1), moći računati na zagovor i dobrohotnost tolike naše starije braće i sestara koji su nam prethodili na putu vjere, koji su prinijeli svoj život za nas i koji nas nastavljaju ljubiti na neizreciv način! Sveci već žive pred licem Božjim, u sjaju njegove slave moleći za nas koji još uvijek živimo na zemlji. Koliku samo utjehu u našem srcu budi ta sigurnost! Crkva je uistinu majka i, poput mame, traži dobro svoje djece, posebno onih koji su se od nje udaljili i koji su ožalošćeni, sve dok ne pronađe svoju puninu u Kristovom slavnom tijelu sa svim njegovim udovima.

Još jednu sugestiju nam daje Ivanovo Evanđelje, gdje se izričito kaže da "Bog nije poslao Sina na svijet da sudi svijetu, nego da se svijet spasi po njemu. Tko vjeruje u njega, ne osuđuje se; a tko ne vjeruje, već je osuđen što nije vjerovao u ime jedinorođenoga Sina Božjega" (*Iv* 3, 17-18). To dakle znači da je onaj posljednji sud na djelu, započinje sada tijekom našeg života. Taj sud se izriče u svakom trenutku života, kao sud o našem prihvaćanju s vjerom spasenja prisutnog i djelatnog u Kristu, odnosno našoj nevjeri, koja ima za posljedicu zatvaranje u sebe same. Ali ako se mi zatvorimo Isusovoj ljubavi, sami sebe osuđujemo. Spasenje je otvaranje Isusu i on nas spašava; ako smo grešnici – a to smo svi – zamolimo ga oprostjenje i ako pođemo njemu sa željom da budemo dobri, Gospodin nam oprašta. Ali zato se moramo otvoriti Isusovoj ljubavi, koji je snažniji od svega. Isusova je ljubav velika, Isusova je ljubav milosrdna, Isusova ljubav oprašta; ali ti se moraš otvoriti a otvoriti se znači pokajati se, priznati ono loše što smo učinili. Gospodin se darovao i nastavlja nam se darivati, da nas sve ispuni Očevim milosrđem i milošću. Mi smo dakle ti koji možemo u stanovitom smislu postati suci samima sebi, osuđujući same sebe na isključivanje iz zajedništva s Bogom i braćom. Zato neumorno bdijmo nad našim mislima i našim stavovima, kako bismo već sada kušali toplinu i sjaj Božjeg lica – a to će biti prelijepo – koje ćemo u vječnosti kontemplirati u svoj svojoj punini. Naprijed, mislimo na taj sud koji počinje sada, već je započeo! Naprijed, trudimo se da se naše srce otvori Isusu i njegovu spasenju; naprijed, bez straha, jer je Isusova ljubav veća i ako zamolimo oprostjenje naših grijeha on nam oprašta. Takav je Isus. Naprijed dakle s tom sigurnošću, koja će nas dovesti do nebeske slave!

Poruka za čitavu Ameriku

Sutra se slavi svetkovina Gospe Guadalupske, zaštitnice čitave Amerike. Povodom te prigode želim pozdraviti svu braću i sestre s tog kontinenta i dok to činim moja misao leti Gospi od Tepeyaca.

Kada se ukazala svetom Juanu Diegu, imala je lice žene mješanke, mestize, i njezine su haljine bile pune znakova domorodačke kulture. Poput Isusa, Marija je blizu svojoj djeci, kao majka puna ljubavi koja ih prati na njihovu putu, dijeli radosti i nade, trpljenja i tjeskobe Božjeg naroda, sastavljenog od svakog puka na zemlji.

Pojavljivanje Djevičine slike na tilmi (plaštu) Juan Diega bio je proročki znak Marijinog zagrljaja svih stanovnika golemih prostranstava Amerike, onih koje su ondje bili i koji će biti.

Taj Marijin zagrljaj je označio put koji je uvijek karakterizirao čitavu Ameriku: zemlju gdje razni narodi mogu zajedno živjeti, zemlju koja je kadra poštivati ljudski život u svim njegovim fazama, od rođenja do starosti, koja oduvijek prihvaća doseljenike kao i siromašne i marginalizirane. To je velikodušna zemlja.

To je poruka Gospe Guadalupske, to je također moja poruka, poruka Crkve. Pozivam sve stanovnike američkog kontinenta da širom rašire svoje ruke poput Djevice Marije, s ljubavlju i nježnošću.

Molim za vas, draga braćo i sestre iz čitave Amerike i molim vas da i vi molite za mene. Neka radost evanđelja bude uvijek u vašim srcima. Gospodin vas blagoslovio i Blažena Djevica Marija čuvala!

Papin apel

Jučer je Caritas pokrenuo kampanju u čitavom svijetu protiv gladi i rasipanja hrane pod geslom: "Samo jedna obitelj, hrana za sve". Sablazan za milijune osoba koje trpe od gladi ne smije nas paralizirati već nas potaknuti da svi: pojedinci, obitelji, zajednice, institucije, vlade, radimo na otklanjanju te nepravde. Isusovo nam Evanđelje pokazuje put: uzdati se Očevu providnost i dijeliti kruh svagdašniji i ne rasipati ga. Potičem Caritas da nastavi taj rad i pozivam sve da se pridruže tome "valu" solidarnosti.
